

“Μπορείς να κόψεις όλα τα λουλούδια, αλλά δεν μπορείς να εμποδίσεις την Άνοιξη να ‘ρθει” – Πάμπλο Νερούδα

«Μπορείς να κόψεις όλα τα λουλούδια, αλλά δεν μπορείς να εμποδίσεις την Άνοιξη να ‘ρθει»

Η φράση ανήκει στον τεράστιο Χιλιανό ποιητή, με παγκόσμια ακτινοβολία, Πάμπλο Νερούδα και δεν μπορεί παρά να εμπνέει εσαεί όλους όσους ονειρεύονται μία αλλαγή για έναν καλύτερο κόσμο.

Ο Πάμπλο Νερούδα γεννήθηκε το 1904 ως Ρικάρδο Νεφταλί Ρέγιες Μπασοάλτο. Ένα μήνα αργότερα η μητέρα του απεβίωσε από φυματίωση και μεγάλωσε με το σιδηροδρομικό υπάλληλο πατέρα του. Ήδη από πολύ μικρή ηλικία (10 ετών) ξεκίνησε να ξεδιπλώνει το ποιητικό του ταλέντο πάνω στο χαρτί. Ο πατέρας του δεν ενέκρινε το πάθος του για την ποίηση και για αυτό χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο Πάμπλο Νερούδα (από τους ποιητές Πολ Βερλέν και Γιαν Νερούδα).

Η κλίση του στα γράμματα φάνηκε γρήγορα και παρά το γεγονός ότι ήδη κατά τη διάρκεια των σπουδών του στη Γαλλική Φιλολογία

εξέδωσε δύο ποιητικές συλλογές, γρήγορα συνειδητοποίησε ότι δε θα μπορούσε με αυτόν τον τρόπο μόνο να βγάζει τα προς το ζην και για αυτό μπήκε στο Διπλωματικό Σώμα.

Αυτή του η απόφαση σημάδεψε σε μεγάλο βαθμό τη ζωή του, αφού τα επόμενα 8 χρόνια ταξίδεψε σε πολλά μέρη του κόσμου και κυρίως της Ασίας, όπου είδε τη φτώχεια που επικρατούσε, οδηγώντας τον σε βαθιά πολιτικοποίηση προς τον κομμουνισμό.

Η θητεία του στην Ισπανία ήταν σημαντική επίσης, αφού αντιτάχθηκε στον Φράνκο, ενώ εκεί γνώρισε τη δεύτερη σύζυγό του, την Αργεντίνα συγγραφέα Δέλια ντελ Καρρίλ .

Η αυξανόμενη πολιτικοποίησή του και η απαγόρευση του κομμουνισμού στη Χιλή είχαν ως αποτέλεσμα να ζήσει ως εξόριστος από 1948 έως το 1952 (μάλιστα από το πέρασμά του στη Σικελία έχει εμπνευστεί η γνωστή ταινία "Ο Ταχυδρόμος"). Κατά τη διάρκεια της εξορίας του εξελέγη βουλευτής με το Κομμουνιστικό Κόμμα Χιλής.

Το 1948 και ενώ βρισκόταν στην παρανομία τελείωσε το μεγαλύτερο και πιο γνωστό έργο του με τίτλο «Canto General» (Γενικό Ασμα), ένα επικό ποίημα για τη Λατινική Αμερική, το οποίο έχει μελοποιηθεί από τον Μίκη Θεοδωράκη, με τον οποίο έχει μάλιστα συναντηθεί από κοντά.

Το 1949 επισκέφτηκε τη Σοβιετική Ένωση του Στάλιν για τον εορτασμό των 100 χρόνων από τη γέννηση του σπουδαίου λογοτέχνη και ποιητή Αλεξάντρ Σεργκέγεβιτς Πούσκιν. Κατά την εξορία του, γνώρισε και ανέπτυξε ερωτική σχέση με τη Χιλιανή τραγουδίστρια Ματίλντε Ουρρούτια, η οποία αποτέλεσε τη "μούσα" του για τα έργα του. Μετά το τέλος της δικτατορίας επέστρεψε στη Χιλή, αφού είχε γίνει πλέον διάσημος παγκοσμίως.

Το 1971 του απονεμήθηκε το Νόμπελ Λογοτεχνίας, το οποίο παρέλαβε όντας άρρωστος από καρκίνο. Βοήθησε τον σοσιαλιστή ηγέτη Σαλβαδόρ Αλιέντε στην προεκλογική του εκστρατεία, αλλά πέθανε στις 23 Σεπτεμβρίου 1973, λίγο μετά τη δολοφονία του Αλιέντε από τους πραξικοπηματίες του Πινοσέτ.

Υπάρχουν θεωρίες ότι δεν του παρήχθησαν οι απαραίτητες ιατρικές φροντίδες, όσο αυτός ήταν σε κατ'οίκον περιορισμό. Ο Πινοσέτ απαγόρευσε να γίνει δημόσιο γεγονός η κηδεία του Νερούντα, ωστόσο το πλήθος αφήφησε την απαγόρευση και κατέκλυσε τους δρόμους, μετατρέποντας την κηδεία στην πρώτη δημόσια διαμαρτυρία ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία της Χιλής.

«Ήτανε της τύχης μου να υποφέρω όσα υπόφερα και της τύχης μου να αγωνιστώ όπως αγωνίστηκα, να αγαπήσω και να τραγουδήσω όπως τραγούδησα. Γνώρισα σε διάφορα σημεία της Γης το θρίαμβο και την ήττα, έχω ζωντανή στη μνήμη μου τη γεύση του ψωμιού, αλλά και τη γεύση του αίματος. Τι περισσότερο μπορεί να θέλει ένας ποιητής; Η ζωή μου στάθηκε η ίδια η ποίησή μου και η ποίησή μου υπήρξε το στήριγμα όλων των αγώνων μου. Αν και πολλά βραβεία μού δόθηκαν, κανένα δεν μπορεί να συγκριθεί με το τελευταίο βραβείο. Να είμαι ο ποιητής του λαού μου. Το μεγάλο, το μοναδικό μου βραβείο είναι αυτό κι όχι τα βιβλία μου που μεταφράστηκαν σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου, ούτε τα βιβλία που γράφτηκαν για να αναλύσουν τα λόγια μου».

Ο Νερούδα για το έργο του

“Έχω για τη ζωή μια αντίληψη δραματική και ρομαντική. Ο,τι δεν αγγίζει βαθιά την ευαισθησία μου δεν με ενδιαφέρει. Όσον αφορά την ποίηση, στην πραγματικότητα καταλαβαίνω πολύ λίγα πράγματα. Γι' αυτό συνεχίζω με τις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. Ίσως απ' αυτά τα φυτά, τη μοναξιά, τη σκληρή ζωή, βγαίνουν οι μυστικές, αληθινά βαθιές «Ποιητικές Πραμάτειες» που κανείς δεν μπορεί να διαβάσει, γιατί κανείς δεν τις έγραψε. Η ποίηση διδάσκεται βήμα-βήμα ανάμεσα στα πράγματα και στις υπάρξεις, χωρίς να τα χωρίσουμε, αλλά ενώνοντάς τα με την ανιδιοτελή απλωσιά της αγάπης”.

Αν και έχουν περάσει 49 χρόνια από το θάνατο του Πάμπλο Νερούδα, τα έργα του, οι ρήσεις του, η ζωή του, συνεχίζουν να εμπνέουν τους ονειροπόλους όλου του κόσμου!